

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2008

Vzpomínky na cestu do Rovna

O prázdninách roku 1967 jsme se se svým otcem rozhodli, že se na 14 dní podíváme do Rovna. Obratem jsme dostali pozvání („vyzov“) od dobrých známých Ukrajinců bydlících v Rovně, původem z Hrušvice, kteří už několikrát byli u nás v Praze. Tak se tedy jelo.

Hostitelé Vakuľukovi nás přijali s otevřenou náručí a kdyby mohli, snesli by nám modré z nebe. Šli jsme do města a hned se rozkřiklo, že jsme přijeli. 20 let není relativně tak dlouhá doba a našla se spousta známých, sousedů, spolužáků a přátel. Byli jsme doslova na roztrhání, absolvovali jsme denně několik návštěv, všichni o nás stáli. Musím podotknout, že každá rodina byla poznamenána hlubokou jízvou, někdo se prostě ztratil, někdo žil v gulagu apod. Právě se vrátil z kriminálu můj spolužák. Odseděl si 6 let, to je prý dětská norma. Nehledě na takovéto drastické prožitky, život jde dál, na naši počest se prohýbaly stoly, vzpomínalo se, bylo veselo, vodka tekla proudem.

Asi po 3-4 dnech jsem večer sdělila otci, že se mi cosi nelíbí, že se špatně cítím. Měla jsem totiž dojem, jako by mne stále pozorovaly cizí oči, chodily za mnou a nespouštěly mne z dohledu. Otec mi stručně odpověděl: „Ty dura“. Nechápal, všichni mají z nás radost, ve všem hledám jen mouchy, mám chorobně pro strach nadělanou.

Druhý den ráno jsme šli na hřbitov, kde jsme se zdrželi půl dne. Jakmile jsme se vrátili k našim hostitelům, paní Vakuľuková nám sdělila, že měla návštěvu. Přišla žena, pracovnice NKVD, a moc se na nás vyptávala. Zajímalo ji, proč jsme přijeli, kam chodíme, o čem mluvíme, s kým se stýkáme atd. Otec doslova strnul a řekl, že jsem měla pravdu. Okamžitě jsme se rozhodli, že se ihned vrátíme domů.

Vedoucí pan Vakuľuka nám poskytl auto s řidičem, a brzy ráno, aniž bychom někomu něco řekli, jsme odjeli do Lvova. Na nádraží jsme zažili šok. Bylo přeplněné. Čekárna, chodby, všude lidé sedící, ležící, spící, s pytlí apod. Nebylo možné udělat krok, vedro a nepředstavitelný zápach. Stěží jsme se protlačili k pokladně, nikdo se s námi nebavil. Místenky prostě nejsou. Pociťovala jsem zoufalství. Vlak jel až odpoledne. Neměla jsem ani náladu podívat se na místa, kde jsem kdysi na studiích bydlela a prožila kus mládí. Měli jsme hlad. Veškeré snahy o poobědvání v restauraci skončily fiaskem, neměli jsme předběžnou objednávku. Řidiče napadlo odvést nás na letiště, kde jsme se konečně najedli.

Vrátili jsme se na nádraží. Nástupišťem se prohnila lidská lavina. Přijížděl přeplněný a nekonečně dlouhý vlak. U dveří každého vagonu stála průvodčí a neobomně nikoho nepouštěla dovnitř. Samý křik, pláč a nadávky. Pochopili jsme, že je beznadějně plánovat odjezd. Doslova v poslední chvíli náš doprovod přiskočil ke dveřím, zvedl průvodčí do vzduchu a nás vši silou prostrčil dovnitř. Vlak se v tu chvíli pomalu rozjížděl.

Ocitli jsme se na chodbičce, nalepení na chumáč zpeněných těl. Jakýkoliv pohyb byl prostě nemyslitelný. Nepředstavitelné vedro, nedostatek vzduchu, nářky, ale jeli jsme. S pokračující cestou se poměry poněkud zlepšovaly. Tak jsme dorazili naprosto duševně i fyzicky vyčerpaní do Čopu. Zde museli všichni vystoupit a podrobit se celní a pasové kontrole. Před nádražím byl stůl obklopený celníky a vojáky. Cestující na něj museli vyložit všechny své věci. Opět srdcervoucí scény, křik, pláč, sprosté nadávky. Nás se to však netýkalo, my jsme vůbec nic neměli.

Jak jsem tak stála a apaticky se dívala na vlak v očekávání dalších malérů, všimla jsem si vagonu Moskva-Karlovy Vary. Rozběhla jsem se k němu, narazila na českou průvodčí. Stručně jsem jí vyložila naše zážitky. Divila se, že jsme se k ní nepřihlásili už ve Lvově. V tom zmatku jsme si však vůbec toho vagonu nevšimli. Paní průvodčí nás vzala do kupé, umyli jsme se, dostali jsme najíst a napít. Vagon byl úplně prázdný. Tak jsme v klidu a pohodlí dojeli do Prahy.

O své cestě do Rovna jsem podrobně nikomu nikdy nevyprávěla. V pozdějších letech jsem jela dvakrát do Vilnius přes Rovno. Mohla jsem přerušit cestu, což jsem neudělala, jen jsem se dívala z okna. Tak skončila moje rovenská éra.

PhDr. A. Roubíčková, Praha, listopad 2007

Hrůzy, na které se nezapomíná

Sofievka II / Vrbovská byla jedna dlouhá ulice cca 2 km dlouhá. Od dolní části obce (od Čapkových statků) do Vrby, okresního města, bylo cca 1 km a od horní části obce (krejčího Hlaváče) do Verby byly cca 2 km.

Naše skromné hospodářství, které otec obdržel od dědy - strýce, bylo přibližně ve středu obce. Bylo hezké už tím, že kolem budov byly nádherné zahrady různého ovoce, a od západní strany budov byl sice malý, ale rozmanitý lesík, ne-li park. Mládež zde se souhlasem otce vybudovala volejbalové hřiště a muži-hasiči, krásný kuželník. O nedělich a svátcích zde chlapi vyseďávali u provizorních stůlů a lavic a pokud bylo hezké počasí, „mastili“ karty, hráli kulečník a mládež se bavila hrou volejbalu.

Krátce před osvobozením obce RA jsme na usedlosti prožili hrůzostrašnou noc. Asi kolem 02.00 hod. jsme byli probuzeni mohutným ramplováním na okna s tím, aby otec ihned odemkl vrata do dvora. Dvůr byl ohrazen pevným vysokým plotem z prken a jednotlivými budovami usedlosti. Nikdo z nás i občanů nevěděl, zda to byli partyzáni či banderovci, kteří s tačankami (lehké vozy) vjeli na dvůr, rozestavěli minomety a malé kanóny a zahájili palbu na okresní město Verbu. Od matky si striktně vyžádali jídlo a pití a po vystřílení munice zběsile poháněli koně směrem na Sofievku I, asi do lesů za ukrajinské vesnice. Celá rodina jsme ihned vyběhli sesbírat prázdné nábojnice a odhozené obaly munice a otec vše zakryl do hnojiště a dvůr jsme celý uhrabali.

Asi za 20 min. až půl hodiny byli ve vsi Němci s obrněnými vozy a dům od domu prohledali. Otec jim řekl, že palba byla prováděna od lesíka. S hrůzou jsme čekali, co se bude dít dále. Díky bohu nikdo nebyl zatčen, ani vypáleny nějaké budovy. Od této kritické noci Němci denně nepravidelně s dvěma či třemi obrněnými vozy projížděli obec směrem na Sofievku I. Někdy se vraceli tak po hodině přes naši obec zpět, jindy jsme jejich návrat neviděli, asi se vraceli do posádky ve Verbě jinou cestou.

Jednoho dne, tak 3-4 dny poté, opět projížděli naši obec a krátce za nimi přijel do vsi v kočáře taženém krásnými hnědáky okresní hejtman s ochrankou dvou vojáků. Náš soused odnaproti, strýc pan František Mikulecký šrotoval obilí, kdy stroj byl poháněn přes žentour, tažený dvěma koni, které poháněl nejmladší syn p. Mikuleckého. Když kočár s esesákem zastavil, syn utikal do stodoly a sám utekl. Pan Mikulecký vyšel vstříc hejtmanovi, který nahlédl do stodoly a pak začal zběsile mlátit koženým upleteným karabáčem pana Mikuleckého, až tento padl na zem a bolestmi strašně nařikal a plakal. K večeru přijel obrněnc s vojáky a šrotovací stroj, šrot a obilí odvezl.

Všichni jsme s hrůzou očekávali, co se bude dít dále, zda hospodářství p. Mikuleckého nevypálí, jeho odvezou atp. Nikdo už ale nepřijel a p. Mikulecký si ještě dlouho léčil doslova rozsekaná záda od koženého karabáče.

Jako pamětník těchto událostí s hrůzou sleduji všechny neonacistické projevy, které se v poslední době rozrůstají. Nemělo by se jim zamezit?

Mgr. Jiří Holubička, Zahradní 283, Vroutek

Vzpomínky mladého vojáka

V podzimních anebo jarních měsících frontovní vojáci vzpomínají na válečná léta. Také na tu dobu nezapomínají rodiny těchto vojáků, kteří přišli o své blízké, někteří o všechno. Pomalu se na vše zapomíná. Přímých účastníků, válečných veteránů, stále ubývá, a jejich vzpomínky zůstávají jenom na papíře.

I já bych chtěl krátce zachytit své vzpomínky z války. Jak je všeobecně známo, „Volyňští Češi ve stáří od 18ti do padesáti let se hlásili do Čs. jednotky. Nás sedmnáctileté, do armády nepřijímali. Rodiny z naší a okolních vesnic musely vše opustit a odejít 20 kilometrů do týlu fronty. Asi za něsíc poté se o nás začaly zajímat sovětské úřady. Nabízely nám, abychom se přihlásili do jejich poddůstojnické školy. My jsme však chtěli bojovat po boku našich, kteří již byli vojáky z několika okolních vesnic, asi 8 sedmnáctiletých chlapců odešlo za Čs. armádou, a společně se přihlásili. Od 5. června 1944 jsme jeli 3 dny nákladním vakem do Kamence Podolského. Tam jsme dostali stejnojmenné zbraně. Po pěti dnech jsme pochodovali pěšky do Sadagury, vzdálené asi 100 km od K. Podolského. Byli jsme zařazeni do 3. brigády ke spojařům. Já jsem byl přidělen jako spojář - radista k dělům ráže 122 mm. Prodělal jsem pěší výcvik a také obsluhování radio-stance. Tato RBM měla dosah asi 20 km a sloužila k navazování spojení mezi útvary, ale také se na ni daly zachytit zprávy „Volá Londýn“. 8. září 1944 nastoupily naše útvary do boje. Válcilo se na polském území kolem Machnowki a Wrocanky. Ze začátku našeho nasazení byly velké ztráty na lidech. Postupně se situace zlepšovala a naše jednotky dosahovaly výrazných úspěchů. Do konce války Čs. jednotky se úspěšně účastnily bojů za osvobození jak na Slovensku, na Moravě, ale i na polském území. V Berlíně už byly Sovětské a Polské jednotky, ale u nás na Moravě se ještě bojovalo. Schörnerova armáda soustředila u Vsetína, Kromčívě atd. své vojsko a snažila se v těžkých střetnutích zdržet naše jednotky, aby se sami mohli v co největším počtu dostat na Západ. 8. května válka skončila a 16. května, den po příjezdu pana prezidenta a vlády do Prahy, naše jednotky slavnostním pochodem procházely Prahou. Vždyť i naše bojové heslo bylo: „Se Svobodou za svobodu, za Lidice, Malín a Prahu.“

Jeden z mých nejhezčích zážitků koncem války bylo, že jsem se po dlouhé době mohl opět vyspat v posteli. Ještě tentýž den po ukončení defilé mne odvezli do nemocnice na Bulovku s pokročilým onemocněním žloutenkou. Mě vzpomínky nejsou veselé, ale jsem rád, že s ostatními, tehdy sedmnáctiletými kamarády, jsem přispěl svou troškou k osvobození naší vlasti.

Hejral Josef, Branišovice 88

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty zpracovává V. Kytl, Pokračování z čísla 6 Zpravodaje)

... Dali jsme to všechno dohromady a chtěli jsme spouštět. Bohužel, stala se nehoda. Ten mistr, co nám to stavěl, udělal moc široká křídla a jedné noci, když přišel silný vítr, tak nám je polámal. Tak jsme zase

měli velkou starost a pár stovek nás to košťovalo. Přece jen jsme to dali dohromady a pustili mlýn do chodu. Když jsme to vše spočítali, tak jsme měli 1300 rublů dluhu. K tomu zde byly ještě čtyři sestry, kterým tatínek slíbil, že každé vyplatí po 300 rublech a to bylo 1200 rublů. Tatínek se rozhodl, že chát v vesnici prodá a postaví u mlýna, aby se nemuselo daleko chodit. Když byl mlýn hotový, tak se začala stavět chát. Šiklo se mu koupit chát v Sviňářech (Svinjáry, ukr. obec asi 8 km od Kupičova.). Ovšem ta byla menší než jsme měli ve vesnici. Byla to ale velká výhoda, že to bylo vedle mlýna. Pomalu jsme začali mlat a splácet dluhy, kterých bylo hodně. Ze začátku jsem byl ve mlýně sám, otec již nemohl mi pomáhat a kór na větráku. Tak že někdy jsem si bral k sobě jen takového hochu, který nikdy nebyl ve mlýně, ale přece mi něco pomohl. Na větrném mlýně je velká práce. Ten, kdo to nezkusil, neuvěří. Nejvíce starostí je, když přijde velký vítr a chce se něco semlít, tak to člověk aby se přetřhal. Hned natáčíte větrák, hned vydáváte plachty a za chvíli je tam zase dávané. Když jsem popracoval dva roky, tak jsem nohy sotva tahal za sebou.

V roce 1907 jsem si začal shánět nějakého pomocníka, který by trochu rozuměl větráku.

Šik se mi háky Licht (správně Rychtr, zřejmě Antonín). On již nějakou dobu předtím pracoval na větráku v Lityně, vzdáleném od Kupičova asi 2 km. Vzal jsem ho a to již bylo lehčí. Již jsem měl příležitost někdy si vyjít do vsi mezi chasu. Tam jsem si namluvil děvče, Emilii Vondráčkovou. Byla to dcera mé sestřenice. Rodiče mi dovolili, abych se již oženil, že již mám na to čas. Bylo mi již 28 let. Moje sestra Berta se měla také vdávat. Jezdil za ni nějaký pán Lucius z Koule (Kovel), byl to truhlář. Maminka mi zase domlouvala, abych se již oženil. Nařikala, že je to na ni moc, že jí bolí nohy. Tak jsem se rozhodl, že se ožením.

Svatba byla jen skromná. Moje žena dostala z domu věnem 900 rublů a k tomu půl hektaru pole. Na to jsme hned zasadili chmel a zavědli drátěnku. Takže nám to začínalo lépe jít a začali jsme splácet dluhy. Mezitím se z Kupičova stěhovali dva Ukrajinci a prodávali svoje „futury“ (chutory). Přišel k nám pan Jan Makeš a radil nám, abychom to koupili. Slíbil nám, že když nám nestáčí peníze, že nám půjčí. Tak jsme se rozhodli, že to koupíme. Byly toho tři desatiny a dal jsem za to 850 rublů, ale s „Kupčí krepostí“ (kupní smlouva). Pan Makeš koupil také pole od druhého Ukrajince. Ten toho měl více, asi 5 desatin. Kupčí krepost' jsme dělali v Lucku společně. Ti Ukrajinci byli bratři. Od těch dob se nám začalo žít trochu lépe. Sestra Berta se vdala, vzala si toho Luciusa a vstoupila v Koulu. Sestra Mária byla víc na Boratině než doma.

My jsme si hned koupili to místo, na kterém byl větrák a chát. Bylo toho asi hektar a zaplatil jsem za to 280 rublů. Chmel začal platit a my jsme za dva roky měli všechny dluhy splacené. (Pokračování příště)

Výuka náboženství v české škole v Lucku

V poslední době přináší naše sdělovací prostředky zprávy o politické nestabilitě v Polsku. Dokonce se mluví o alarmujících zprávách o bujícím polském katolickém fundamentalismu a nacionalismu. Vyskytují se návrhy některých ministrů a poslanců na uzákonění „Kristovy vlády“ v zemi. Do tohoto procesu zapadají i kontroverzní návrhy ministra školství p. Giertycha, např. změnit povinnou školní četbu, tj. zrušit světové autory, kde je uveden i náš spisovatel p. Kundera, a nahradit ji ryze náboženskou tematikou. Zatím tento návrh, jeden z dvojčet, předseda vlády p. Kaczyński, zamítá.

Necizím se být v žádném případě oprávněn hodnocením této situace v Polsku, zejména pak z pohledu ateistické české republiky, avšak jakmile jsem v tisku objevil na obrázku dřevoryt Panny Marie v kostele u Łodzi heslo: BÓG, HONOR, OJCZYNA (Bůh, čest, vlast), rozhodl jsem se s Vámi, žáky české školy v Lucku, zavzpomínat přímo na pionýrské začátky výuky náboženství v této škole.

Prvá miniskolická ve školním roce 1928/29, s počtem patnácti žáků, sídlila v domku p. Bečky v ul. Wojewódskiej. S přibývajícím žáky se škola přestěhovala do větších prostor, do domku p. Holcčka, dále pak do domečku na „Zaciszu“, pak do zděného domu v ul. B. Chrobrego. Tímto bylo ukončeno neustálé putování školy, kdy se naposledy přestěhovala do vlastní moderní dvoupatrové budovy.

Ve školním roce 1934/35 dosáhla škola nejvyššího stupně, stává se školou sedmiletí, v současné době se tam nachází doškolovací ústav pro ukrajinské učitele. Počet žáků z původních patnácti dosáhl v roce 1936/37 169 žáků. Od vzniku školy v roce 1928 navštívilo tuto školu do roku 1938 celkem 931 žáků, přitom za rok 1931/32 scházeli doklady. Největší počet žáků pocházel z Lucka, 123, dále pak z Teremna, 38, Boratina, 29, Kněhyně, 22, následovalo pak dalších 34 obcí, kdy posledních deset mělo jen po jednom žáku.

Obdobně i počet učitelů, kdy v roce 1928 byla pouze jediná paní učitelka Balabuchová, do roku 1938 se jejich počet zvýšil na 21. Byli v tom zahrnuti i učitelé pravoslavného, římsko-katolického a evangelického náboženství. Nejvíce žáků pocházelo z pravoslavných rodin z okolních 35 obcí, přitom Teremno bylo katolické a Boratin evangelický. Pravoslavné náboženství vyučoval všemi oblíbený a vážený farář p. Pařizek. Zajistit katolické kněze pro nízký počet žáků dělalo ve škole, zejména v začátcích, velké potíže. Pamatuji se, že nás, katolíky, učitelé často posílali k p. Pařizkovi na pravoslavné náboženství. Ten dovedl svým lidským přednesem upoutat maximální pozornost žáků.

Římsko-katolické náboženství nejdříve výpomocně učila paní učitelka Kozáková, pak učitel z Československa p. Parma, posléze dvě Katechetky, Sadowska a Sobkiewiczowa a konečně dva kněží p. Krejca a p. Kuczyński. Velmi dobře si pamatuji na kněze p. Kuczyńskiego. Podobal se svou laskavostí a přednesem farář p. Pařizkovi. Úplným protikladem byl kněz p. Krejca. Byl velmi přísný, nejen pokud jde o samotnou výuku náboženství, ale trval na tom, že žáci z okolních vesnic v době zimních měsíců za mrazů a závěj museli navštěvovat nedělní mši v kostele vedle zámku Lubarta. Určil nám v kostele místo, kde naši přítomnost kontroloval. Pokud se žák na mši bez řádné omluvy nedostavil, potrestal ho před celou třídou, musel do kouta na kolena. Mařenko z Teremna, jistě si vzpomeneš, jak Tě za takovýto „přestupek“ kněz Krejca poslal do kouta klečat a když Ti spadla na zem přezka z vlasů, kněz Krejca ji vztekle zvedl a rozmlátil. Ty jsi pak ušedavě plakala. Pochopitelně, že takováto forma „výuky“ byla na hony vzdálena od jednání kněze p. Kuczyńskiego, nebo faráře Pařizka a proto jsme se ho sice báli, ale neměli jsme ho rádi.

Vážení Boratiňáci, o Vaší výuce evangelického náboženství v naší škole nevím téměř nic, jen to, že výpomocně učili p. Kupcová a p. Pospíšil. Věřím, že se jistě najde paměťník, který by nám mohl poněkud přiblížit toto náboženství, nejen v Lucku, ale případně na celé Volyni.

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

Hudební život v Kupičově

Hudba a zpěv jsou přirozenou součástí lidského života, a proto se i ve větších volýnských obcích hrávalo, zpívalo k tomu i tancovalo. Žádné historické materiály o těchto aktivitách se však asi nikde nedochovaly. Pro nejstarší období po příchodu Čechů na Volyn nezbývá než vycházet ze vzpomínek a vyprávění našich předků.

Můj děda Václav Fiala (1871, Vykaň v Čechách, 1955 Tlesky okr. Podbořany) nastoupil v 90. letech 19. století vojenskou prezenční službu v carské armádě do města Bobrujsk. Sloužil u zbraní, ale podle jeho vyprávění po jakémsi incidentu s důstojníkem požádal o převelení k plukovní hudbě. Bylo mu vyhověno a hrál tam na křídlovku. Shodou okolností se tam sešel se svým pozdějším švagrem Rudolfem Svobodou, který hrál na klarinet. U jiné vojenské hudby carské armády sloužil také např. František Kyselka, ? Šulc z Varšavské ulice (měli doma fotografii carské vojenské hudby), také p. Toman a možná mnozí další kupičovští obyvatelé a rodáci. Dá se předpokládat, že všichni už museli mít s hudbou nějaké zkušenosti a dovednosti z domova. Po návratu z vojny pak vojenští vysloužilci v muzikantské činnosti jistě pokračovali.

Také Václav Fiala se po návratu z vojenské služby stal členem kupičovské kapely, ale nehrál na křídlovku, ale zřejmě podle potřeby tzv. příznávky. Podle jeho vyprávění používala kapela jako basový nástroj tzv. tubu (roztrub směrem nahoru). Ta však byla podle mínění muzikantů málo průrazná, a tak ji nahradili běžným heligonem (bombardonem). Jednu kapelu v Kupičově vedl p. Toman, jinou Jan Židlický. Zda pracovaly současně nebo postupně dnes již zřejmě

nezjistíme. Rovněž nevíme, o jak početnou kapelu šlo. Podle dnešních zkušeností mohla mít asi sedm až deset hudebníků. Nevíme také ani zda si otvářovali nějaký notový materiál, nebo zda hráli jen tzv. podle sluchu.

Z hlediska historických pramenů je o něco lepší období mezi dvěma světovými válkami (za Poláků). V roce 1921 byl v obci založen sbor dobrovolných hasičů, a ten měl svou kapelu v čele s Josefem Židlickým. Podle jedné z dochovaných fotografií měla 7 nebo až 10 členů. J. Židlický byl jejím kapelníkem až do začátku 2. světové války. Na dalších fotografiích ho vidíme s kapelou např. při oslavách konce masopustu, který byl v Kupičově vždy velmi bujaře slaven. Ve funkci kapelníka je zřejmě i na fotografii orchestru (podle popisu) z první poloviny 20. let, která byla pořízena na zahradě hostince u Duháčků, kde bylo jakési středisko hasičské kapely. Na snímku můžeme napočítat celkem 8 hráčů. Muzikanti jsou rovněž na fotografii z roku 1925, když vyprovázeli při odvozech brance. Tady však jsou rozptýleni mezi ostatní přítomné a nelze proto určit jejich počet, ani nástroje, na které hráli. Nad všemi tu stojí J. Židlický, takže je pravděpodobné, že působil stále jako kapelník. Na jiném snímku (opět z oslav konce masopustu, kde jsou s muzikanty zachyceny také maskary) to podle rozestavení kapely vypadá, že kapelníkem už byl Jaroslav Židlický.

Mladší bratr Josefa Jaroslav Židlický se výrazně lišil od ostatních muzikantů tím, že nevycházel pouze ze zkušeností s hráčské praxe, ale měl odborné hudební vzdělání. Na počátku 20. let (20. stol.) totiž získal u některých movitějších kupičovských občanů mohl odejít na studia do Československa, kde navštěvoval nejen jakousi hospodářskou či zemědělskou, ale také hudební školu. Po návratu byl tak jedním z mála lidových muzikantů, kteří se vedle nezbytného nadání a hráčských dovedností mohli prokázat také skutečným odborným hudebním vzděláním. Po roztržce se svým starším bratrem Josefem, který nadále vedl hasičskou kapelu, založil Jaroslav nový orchestr pod hlavičkou Sdružení katolické mládeže. Šlo o kapelu v Kupičově do té doby početně nej větší měla asi kolem 15 členů a lišila se od všech předchozích kolektivů především tím, že v zimních měsících pravděpodobně pravidelně zkoušela. Mohla proto hrát nejen skladby tanečního, ale také přednesového charakteru. Navíc měla ve svém instrumentáři kromě běžných nástrojů také např. triangl, tedy nástroj ve venkovských kapelách zcela neobvyklý. V repertoáru měla skladby českých kompozitů Františka Kmocha, Karla Vacka či Václava Vačkáře. (V. Vačkář byl vůbec prvním českým skladatelem, jehož jméno jsem si jako malý chlapec zapamatoval). Notový materiál se objednával z Československa. Otec mi vyprávěl, že bylo lacinější nakupovat noty, ale také hudební nástroje v Československu než v Polsku. Noty se rozepisovaly. Krasopisně je psal např. hráč na klarinet Jaroslav Ledvina. Nepamatuji si skladby přednesové, ale vím, že hráli např. koncertní valčík Františka Šolce Šepot květin, ale také fantazii Vanda (podle polské pověsti) svého kapelníka Jaroslava Židlického. Ten zřejmě vhodné skladby nejen vyhledával, ale patrně také upravoval pro dané nástroje a dokonce sám komponoval.

Pod taktovkou J. Židlického hrávala kapela v Kupičově především při tanečních zábavách. V zimních měsících se konaly, pokud se pamatuji, tradičně tři bály (mládenecy, družičkový a sousedský). U nás doma se psaly pozvánky. Taneční zábavy se ovšem konaly také na konci masopustu, na svátek sv. Josefa, možná i sv. Václava, kdy se konala v Kupičově pouť, a dožinkách. Účinkovali také na svatbách. Bohatí sedláci si kapelu ke svatbám najímali, a to nejen Češi, ale také okolní Ukrajinci či židovské rodiny. Nesměla chybět ani na pohřbech. Státní svátky osvětlovala hudbou u pomníku na horní návsi (Rajčuru). Uplatňovala se rovněž při setkáních katolické mládeže, někdy až v okresech městě Kovelu, ve Vladimíru Volýnském či dokonce v 50 km. vzdáleném Lucku. Tam se v roce 1934 konala soutěž dechových hudeb, kde Kupičovští obsadili první místo. Účinkovali také na závěr hasičských soutěží v okresním městě.

V podvečer svátku narození starosty a také před svátkem p. faráře Bonaventy Burzinského hrávali před jejich obydlím serenády. Podíleli se na ochotnických divadelních představeních, nebo doprovázeli i cirkusové programy, pokud si je při příjezdu do Kupičova cirkusy objednávaly. Pro zpěv a několik dechových nástrojů upravil kapelník Jar. Židlický

dokonce některé koledy pro vánoční bohoslužby. Farář Burzminski je však pro provním provedení jako příliš světské skladby zakázal v kostele provozovat.

Po záboru západní Ukrajiny Sovětskou armádou v roce 1939 vyhrávala kapela také při tehdejších formálních volbách. Otec vyprávěl, že jeden z členů volební komise si stěžoval, že muzikanti málo hrají a mají dlouhé přestávky. Politický tajemník změnil čas a rozhodl o délce hry a přestávky.

Je velice pravděpodobné, že kapela hrávala pouze instrumentální skladby, a že s ní nikdo nezpíval. Při jakési oslavě, která se konala v sále u Ducháčků, snad náhodně začal s kapelou její člen Josef Ledvína (fečený Baťa, protože byl švec), zpívat. Politickému tajemníkovi se vystoupení tak zalíbilo, že nutil celý ansámbl, aby se v produkci se zpěvem pokračovalo.

Po odchodu Jar. Židlického z Kupičova na Sienkiewiczovku (pro neshody s farářem) vedl kapelu hráč na křídlovku Bohuslav Kučera. V té době se už ovšem nezkoušelo a pouze se opakovaly známé skladby. V nové působišti založil Jar. Židlický Orchestr mladých, s nímž dokonce navštívil Kupičov. (Pamatuji se, jak na ně kupičovská kapela u kostela za vsi čekala.) Hosté sehráli v sále Lidového domu nějaké divadelní představení a předtím (pravděpodobně v odpodělných hodinách) tam mládežnický orchestr koncertoval. Repertoár ani obsazení této kapely neznám, ale mohli by se ještě vyskytnout někteří z jeho členů, kteří by údaje doplnili.

Ve 30. letech, kdy se ze studií vrátil syn místního lékárníka Árona Kahana Mojše, který byl výborným houslistou (měl údajně studovat na konzervatoři), založili pravděpodobně s Bedřichem Gregorou malý komorní orchestr (podle fotografie měl 6 hráčů na smyčcové nástroje, které doplňovali dva hráči na nástroje dechové - zřejmě klarinety). Rovněž jejich repertoár již dnes neznáme, ale podle vyprávění mého otce hrál komorní orchestr při ochotnických divadelních představeních.

Dechový orchestr měl na žádost několika sousedů-Ukrajinců vítat při příchodu do Kupičova německou armádu v roce 1941. Muzikanti se ale omluvili s tím, že je příliš krátká doba na to, aby se mohli sejit. V dalším období pravděpodobně už nikdy nehráli.

Jaroslav Fiala

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha Masopustní setkání

Rok za rokem uplývá jako voda v řece, a náš pražský region už po sedmácté pořádá Masopustní setkání, na které zve všechny naše členy, ale také krajany z ostatních regionů, rovněž i naše sympatizanty, kteří na nás nezapomínají.

Masopustní setkání se koná 1. února r. 2008 od 11.00 hod. v budově Obce legionářské (4. poschodí), Praha 2, Sokolská 33, metro linka C, nám. I. P. Pavlova.

Počítáme s pohostěním teplým jídlem, tradičně hroznovým mokem a různými dobrotami, ke kterým můžete i Vy něčím přispět. Naše již tradiční tombola je vždy velmi bohatě zásobena díky darům, které od Vás dostáváme. Hlavně přijďte v dobré náladě pobýt s krajany a přáteli.

Přihlášky a příspěvek 150 Kč zasilejte na adresu:
Irena Malinská, Vraňanská 4, 181 00 Praha 8, telefon č. 233 552 994. Volejte raději ve večerních hodinách

Srdečně zveme a těšíme se na Vás jménem regionu Praha.
Irena Malinská

Region Olomouc

Výroční členská schůze Olomouckého regionu

Dne 27. října 2007 se uskutečnila výroční schůze Olomouckého regionu v kulturním domě v Hněvotíně. Jako hlavní program této naší schůze byly volby nového vedení našeho regionu. Dále to byly významné události roku 2007 a to: 60 let od návratu do vlasti 1947-2007

Odhalení pomníku 17 padlým v mětě Rovno Ukrajina
Odhalení pomníku prezidenta Dr. Edv. Beneše v Žatci
Výroční zpráva za minulá období přednesl pan Tengler, který v závěru své zprávy ze zdravotních důvodů a pokročilého věku na vlastní žádost odstoupil z vedení našeho regionu.

Přítomnou veřejnou přítomných členů bylo zvoleno nové vedení regionu a to v tomto složení:

Polák Vladimír, věk 70 let-rodák Mírohošť-vedoucí regionu
Šulc Josef-71 let-Moldavan II-zástupce vedoucího regionu

Procházková Emilie-63 let-Moldavan I-pokladní regionu

Klaban Václav-70 let-Ulbarov-člen výboru regionu
Šulc Václav-59 let-Hněvotín-člen výboru regionu.

Na doporučení členské schůze byl podán návrh CV SČVP v Praze na udělení čestného členství SČVP panu Vladimíru Tenglerovi za jeho dlouholetou činnost jak ve vedení olomouckého regionu, tak i jako zakládajícího člena po obnovení činnosti našeho volyňského sdružení po roce 1990.

V dalším průběhu našeho jednání bylo položeno kytice u pomníku padlých u příležitosti 89. výročí státního svátku vzniku ČSR.

Našeho jednání se zúčastnil místopředseda ÚV SČVP a vedoucí severomoravského regionu pan MVDr. Vladimír Samec a vedoucí Šternberského regionu pan Viktor Ráza.

V diskuzi byly promítnuty videozáznamy a fotografie z odhalení pomníku prezidentu Dr. Edvardu Benešovi v Žatci a z odhalení pomníku volyňským Čechům, symbolický válečný hrob v Rovně na Ukrajině, s jmenovitým seznamem 17 padlých v tomto městě.

Přímí účastníci těchto akcí MVDr. Samec Vladimír a Polák Vladimír se slovem podíleli na osobních zážitcích z těchto událostí. Lze bez nadsázky říci, že tyto dvě akce spolu s pomníkem upálených na českém hřbitově v Českém Malíně na Volyni patří k nejsvětějším okamžikům a historickým mezníkům v novodobé historii našeho volyňského sdružení po obnovení jeho činnosti po roce 1990.

Dále následovalo občerstvení, tradiční volyňskohananácké koláčky, na kterých se podílela naše děvčata, pak to byl místní guláš, zákřovák, a přikryli jsme to domácí slivovíčkou a zapili ryzím pivem z hor, Hanušovicckým šerákem.

V závěru jsme si navzájem popřáli hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let a rozešli jsme se do svých domovů.

Dovolte mi, abych svým jménem a jménem výboru našeho Olomouckého regionu na prahu Nového roku popřál našim členům a široké naší volyňské veřejnosti a jejich přátel všechno nejlepší a pevné zdraví do roku 2008.

Tuto zprávu za Olomoucký region zpracoval a sepsal
Polák Vladimír

Region Moravský Krumlov

Vedoucí regionu Moravský Krumlov děkuje všem důvěrníkům i členům výboru za jejich dobrovolnou činnost ve prospěch SČVP.

Do nového roku 2008 přeji všem hodně zdraví a osobní pohody v jejich rodinném životě.

Tomu skromné a osobní přání patří Vám, i všem pracovníkům v redakci
Alexandr Pichrt

Publikace - Volyňští Češi v prvním a druhém odboji

Publikace tří autorů, Jiřího Hofmana, Václava Širce a Jaroslava Vaculíka by si zasloužila důkladnou recenzi, na kterou si netroufám. Snad jen tolik, že je to tak obšáhla a tak dokumenty doložená kniha, že svědčí o mimořádné plii autorů a čtivou formou vyplňuje některé nikým nepublikované mezery dosavadních vydání. Dočetl jsem se podrobnosti o svém otci legionáři hned na dvou místech, na straně 37 je uvedeno, že pocházel z Ivanič a na str. 57 se uvádí Huleč Česká, kde byl otec v běžencích a kde se také oženil.

Jelikož bylo StB vyneseno vážné obvinění, že Blaník byl „prodlouženou rukou banderovců a spolupracoval s Němci“, doporučil vedoucí ilegální organizace Ing. Vladimír Knop, aby byly získány informace o jedné, dvou obcích, kde došlo ke stětím s banderovskými bojovkami a nikým nekontrolovanými loupeživými bandami většinou ze sousedních obcí. Na straně 326-329 jsou uvedena některá fakta. Záhy jsem zjistil, že chybí jedno důležité střetnutí, při kterém byl zapálen stoh slámy a stodola mého strýce Alexandra Zajíce v Hájku, který byl jednou ze tří částí, tvořící obec Huleč Česká. Objevil jsem ve svém neuspořádaném archivu dopis od osoby nejpovolnější, Miroslava Stárka z Brozánky u Mělníka. Dopis je datován 12. 7. 2005 a hned v úvodu se uvádí:

„Zapálení stodoly v Hájku pana Alexandra Zajíce se událo takto: Bandité zapálili stodolu zřejmě zápalnými náboji z mostu, který se nacházel na okraji Huleče Ukrajinské směrem na Lebedu u Dermaň. Na tomto mostě se posléze našly puškové nábojnice. Odtud na jaře roku 1942 nebo 1942 o půlnoci útočníci stříleli. Právě jsme měli hlídku u Mozlerův kuchyni

jako domácí obrana. Velice dobře si pamatuji, jak nás oslnily plameny hořící stodoly. Jelikož pokračovala sporadická střelba ze sousední obce, zaujali jsme obranná postavení a z úkrytu pozorovali situaci. Poté jsme vyvezli hasičskou stříkačku, abychom zabránili šíření ohně na chlév, ale to se nepodařilo. Mezitím se vám podařilo přiběhnout z dráhy a vyvedli jste všechny dobytek na dvůr. Paní Zajícová stála s manželem před domem a říkala nám, že hlídka z dráhy byla u ohně dřív. My jsme se jednak zdrželi vytahováním stříkačky a v tu dobu můj otec zapnul vypínač akumulátoru a následoval výbuch velkého dělostřeleckého granátu a současně zapnul sirénu. To zřejmě způsobilo paniku mezi útočníky, kteří se nezmohli na další akci. V Ukrajinské Huleči se pak vyprávělo, že Češi mají dělostřelce. Pak se hovořilo o tom, jak jsme připraveni na hájení obce: „bjuť, strelajuť, i šče na harmošku hrajuť“. Po záchraně dobytka jsme se přemístili s dvěma kulomety na cestu, vedoucí do Ukrajinské vesnice a ostřelovali celou řadu domů. Jeden dům byl zapálen a tak naše ostřelování přestalo. Oheň se podařilo uhasit. Bylo to druhé střetnutí s bandity v Hájku a další po větším boji s velkou přesilou na hlavní cestě, po které útočníci přijížděli na desítkách povozů, a po tomto střetnutí, kdy shořela celá ukrajinská usedlost, nastal klid.

Po technické stránce napojení akumulátoru na dělostřelecký granát a sirénu připravil bratr Miroslava Stárka, který při snaze opravit poškozený protitankový granát tragicky zahynul. K události došlo jen několik týdnů před nástupem mužů a žen z České Huleče dobrovolně do Čsl. zahraniční jednotky v Sovětském svazu. Antonín Stárek je pohřben na českém hřbitově v Huleči.

ThDr. J. Křivka

Kniha je k dostání u J. Hofmana

Sbírka na jezdeckou sochu T. G. Masaryka v Lánech

Otevřený dopis adresovaný ÚV SČVP v Praze Nechceme zůstat stranou

V časopisu Národní osvobození číslo 15, července 2007, byla zveřejněna výzva o celostátní sbírce.

Cituji: Vážení spoluobčané, obrácíme se na Vás s výzvou o příspěvi na vybudování jezdecké sochy prvního československého prezidenta T. G. Masaryka, která by stála před muzeem v Lánech.

Požádala jsem oba pány redaktory NO o opětovné zveřejnění sbírky a výraznějším tiskem na svých stránkách. Vyjde určitě, prosím, sledujte.

Na tento účel zaslal OV ČSBS Žatec ze svých prostředků 5 000 Kč a ČsOL Žatec-Jih 3 000 Kč. Uvádím číslo konta: 214 348 774/0300 na sbírku do Lán.

Protože se v Žatci stále něco děje (k lepšímu), myslím tím i odhalení busty Dr. E. Benešovi v červnu 2007, měli bychom jako organizace SČVP, regiony, i jednotliví členové přispět dobrovolnou sbírkou i na jezdeckou sochu prvnímu prezidentovi v Lánech.

Občanům města Žatce mám vyjádřit poděkování za dar a zároveň obdiv jejich upřímnému vlastenectví.

Veškerá jednání (po telefonickém rozhovoru s Vámi) o celé organizaci této akce a sbírky očekávám od rozhodnutí ÚV SČVP.

Za sebe a ochotné členy nabízím Svazu organizační pomoc.

Všem členům přeji radostnou pohodu Vánoc a pevné zdraví v novém roce.

Božena Krejčová-Vokráčková, Žatec, 3. 1. 2008

Došlé dopisy

Výzva

Hledám kontakt na pozůstalé potomky možných příbuzných naší rodiny, kteří od roku 1947 žijí v ČR a kteří by mi mohli poskytnout vyhýběcí informace pro připravovanou kroniku naší rodiny.

Jedná se o rodinu Vladimíra Zicha, narozeného v r. 1935 v Dubně (syn Vladimíra a vnuk Josefa Zicha) a Doležalové, narozené v 90. letech 19. století v Českém Kvasilově (dcera Anny a Václava Zicha)

Prosím všechny oslovené, aby se přihlásili na níže uvedenou adresu, za což Vám předem děkuji.

S pozdravem Ing. Miroslav Zich, Tyršova 510/9

460 01 Liberec 5,

Telefon 485 102 542, mobil 607 137 230

NAŠI JUBILANTI ...

Region Praha

Paní Nina Doboscharevitsch-Vignerová z Londýna, příslušnice Čsl. jednotky na středním východě dožívá se v únoru životního jubilea. Vše nejlepší, hodné zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let života přeje rodina MUDr. M. Králíčkové a členové regionu Praha
Za region I. Malinská

Blahopřání

V lednu 2008 se dožila vzácného životního jubilea naše paní redaktorka, paní Věra Latzelová. Do dalších let přejeme hodné štěstí, zdraví a krásných dnů plných sluníčka a rodinného štěstí.

Za redakční radu a region Praha Irena Malinská

Region Žatec

V prvním čtvrtletí se dožívají tito členové:

Leden:

60 let Mgr. Vlastislava Krasková, Most
70 let Marie Fialová, Měcholupy a Anna Šulitková, Velichov
75 let Věra Moravcová, Žatec
80 let Alžběta Hasilová, Radičevy a MUDr. Václav Balahura, Postoloprty
90 let Josef Kadeřábek, Louny

Únor:

60 let Josef Kafka, Podbořany
65 let MVDr. Marie Soukupová, Podbořany
70 let Ing. Stanislav Kloboučník, Žatec
80 let Marie Ryšavá, Žatec
85 let Marie Sokolová, Staňkovice a Marie Horáková, Podbořany

Březen:

60 let Ing. Jaroslav Vodička, Žatec, předseda našeho regionu, Antonín Řepík, Podbořany a Vladimír Trnka, Lipno
70 let Jindřich Fiala, Klášterec
75 let Viktor Novotný, Most
80 let Emilie Svobodová, Nepomyšl, Emilie Lukašuková, Podbořany a Vladislava Hricová, Mstěšín
85 let Josefa Holá, Žatec
94 let Antonie Macáková, Podbořany
95 let Antonie Milerová, Žatec
96 let Marie Cupalová, Strojetic
Všem těmto jubilantům mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let
přeje za region Kamila Ondrová

P.S.: V tomto novém roce všem krajanům a také redakci, obzvláště paní redaktorce Věře Latzelové všechno dobré, mnoho životního elánu v jejich nelehké a obětavé práci, přeji za náš celý region
Jaroslav Vodička - Předseda
a Kamila Ondrová - Jednatel

Region Litoměřice

Naši krajané, kteří v prvním čtvrtletí oslavili narozeniny:

Leden:

75 let Boučková Marie z Buršovky, bytem Úštěk
80 let Furmanová Zdena z Mírohoště, bytem Litoměřice, Ludvík Bohuslav ze Stromovky, bytem Úštěk, Kopecká Milena z Kupsu-Fata, bytem Liběšice
81 let Stanislavská Marie z Omelánika, bytem Polepy
90 let Zajičková Slavěna z Mírotína, bytem Lovosice
Únor:
80 let Šimová Helena z Hušče, bytem Trnovany-Podvinní
85 let Suchopárová Věra ze Straklova, bytem Roudnice n. L.
90 let Smetanová Miluše z Hončárky, bytem Encovany
91 let Ing. Kozák Vladislav z Teremna, bytem Švédsko-Malme

Březen:

70 let Gabriluk Vladimír z Mírotína, bytem Lovosice
81 let Škrabal Miroslav z Rovna, bytem Litoměřice
83 let Vyletěl Josef z Mírohoště, bytem Jenišovice
84 let Riedlová Marie z Bocanovky, bytem Litoměřice
85 let Voráčková Anna z Mírohoště, bytem Soběnice

Veltrusková Božena z Kupičova, bytem Přeštice
Všem jubilantům přeji členové výboru regionu další šťastná léta prožitá ve zdraví.

Za výbor regionu Holubová

Region Broumov

V prvním čtvrtletí roku 2008 oslaví svá životní výročí tito naši jubilanti:

Leden:

40 let Ludmila Senčáková
70 let Marie Tomášková

Únor:

50 let Marie Gymbrovičová
80 let Libuše Kubinová

Všem hodně zdraví, štěstí, pohodu přeje za region Broumov

Pokorný

Region Mariánské Lázně

Leden:

Trávníčková Libuše oslaví 70 let. V. Hledsebe, Klimentov

Únor:

Antujuková Libuše oslaví 69 let, Kynžvart

Březen:

Zajícová Emie oslaví 74 let, Dolní Žandov

Přeji všem členům příjemné Vánoce, hodně klidu a zdraví.

Za region Juha

Region Chomutov

V měsíci lednu 2008 oslaví své životní jubileum 75 let dlouholetý člen, jednatel našeho regionu pan Josef Roller z Hulče na Volyni, bytem v Kaďani.

V tomto měsíci oslaví též narozeniny 80 let života příslušník Svobodovy armády pan Vladimír Stránský ze Semidub, bytem ve Strupčicích u Chomutova. Oběma jubilantům hodně štěstí a zdraví do dalších let

přeje za region Jiřina Kačerová a Jiřina Vinšová

Region Cheb

V našem regionu oslaví v 1. čtvrtletí svá životní jubilea naši krajané:

Leden:

80 let Miroslav Florian z Dubína, nyní M. Lázně

Únor:

83 let Ludmila Mácová ze Sofievky, nyní Cheb
84 let Evžen Blahoutová z Volkova, nyní Cheb
88 let Antonie Stolariková z Počajeva, nyní Fr. Lázně

Březen:

80 let Jiří Máca, adapt. Volyňák, bytem Cheb
86 let Emilie Pecová z Lucka, nyní Mar. Lázně
Jméno volyňských krajanů regionu Cheb přejeme pevně zdraví, štěstí a životní pohodu do dalších let.

Region Krkonoše

Únor:

70 let Eduard Wisniewski, Polsko

Duben:

70 let Ludmila Bečvářová Jánské Lázně

Květen:

70 let Jaroslav Švorc, Kohoutov

Za region hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje
Jiřina Novotná

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Cheb

Oznamuje, že dne 9. 12. 2007 zemřela naše dlouholetá členka a kamarádka paní Lydie Ollmannová-Bartíková ze Smolárny. Odešla nečekaně v nedožitých 79 letech. Měli jsme ji rádi pro její přátelskou povahu a vřelý vztah k volyňským tradicím. Bude nám moc chybět. Všem krajanům, kteří ji znali, děkujeme za vzpomínku.
Ludmila Mácová a Vladimír Zýval

Region Moravskoslezský

Dne 15. 9. 2007 zemřel dlouholetý člen SČVP pan Josef Šrek ve věku 68 let, původem z Pokos, nyní bytem Fulnek. Zprávu podává manželka Zdeňka Šreková

Region vyslovuje pozůstalým upřímnou soustrast.

Region Praha

28. listopadu 2007 po dlouhé, těžké nemoci zemřela ve věku 82 let pí Marie Kelnerová-Šircová z Frankova u Velkých Dorostoj, poslední bytem v Holedečích.
29. listopadu 2007 odešel navždy náš dlouholetý člen,

p. Vladimír Šik, příslušník Čs. sboru, který se zúčastnil Karpatko-Dukelské operace. Po založení SČVP regionu Praha dlouhá léta pomáhal při distribuci Zpravodaje. S úctou na něj budeme vzpomínat.

Rodiám zesnulých projevujeme svou upřímnou soustrast.

Za region Praha Irena Malinská

Region Broumov

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu, že dne 7. 12. 2007 zemřel ve věku 82 let pan Stanislav Holásek. Pocházel ze Zborova, nyní v Broumově. Kdo jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku.

Za region Broumov Pokorný

Region Litoměřice

V říjnu minulého roku naše řady opustil člen regionu krajan Stanislavský Jaroslav, příslušník Československého armádního sboru pod vedením generála Ludvíka Svobody. Prošel celou Karpatko-Dukelskou operací a účastnil se dalších bojů až do konce války.

Všem pozůstalým projevují upřímnou soustrast členové výboru regionu.

Za výbor regionu Holubová

Region Žatec

Koncem roku 2007 zemřela pí Olga Seveláková ve věku 85 let z Frýdku-Mítku, rodem ze Zdobunova.

12. září zemřela Olga Houbičková ve věku 93 let z Vroutku, rodem ze Sofievky.

23. října zemřela Emilie Odvárková, také 93 let z Očihova, pocházela ze Smolárny.

Pozůstalým upřímnou soustrast projevuje

Kamila Ondrová

Příspěvky na tiskový fond
Prosinec 2007

Region Chomutov:

Antonie Linhartová, Čejkovice, 150 Kč, Zdena Špánková, Čejkovice, 150 Kč, Jana Malhauzová, Chbany, 150 Kč a Marie Koubková, Místo, 200 Kč

Region Karlovy Vary

Anna Anglická, Horní Tařovice, 500 Kč

Region Praha:

Libuše Vokurková, Hořovice, 100 Kč a Roman Štěr, Praha, 25 Kč

Region Žatec:

Jiřina Pešková, Žatec, 150 Kč, Věra Kunášková, Vysoké Třebošice, 50 Kč a Alla Boroličová, Žatec, 200 Kč

Region Moravskoslezský:

Emilie Kubínová, Krnov, 200 Kč

Region Krkonoše

Paní Tomášková, Vrchlabí, 150 Kč

Za dary srdečně děkuje redakce Zpravodaje a SČVP

Příspěvky
na Olomoucký region

Novák Josef, Nemilany, 250 Kč, Šulc Josef, Olomouc, 150 Kč, Kleibl Vlastimil, Litovel, 150 Kč, Polák Vladimír, Hněvoštin, 100 Kč, Zapletalovi, Hněvoštin, 100 Kč, Vořech Jiří, Olomouc, 50 Kč a Bruščíková Anna, Kožušany, 50 Kč, Tengler Vladimír 100 Kč.
Příspěvky jsou z výroční schůze regionu z 27. 10. 2007
Pokladní regionu Emilie Procházková dárcům děkuje.

Příspěvky
na region Praha v roce 2007

Pan Josef Havlíček, 1250 Kč, pan Ing. Kopecký Miroslav, 150 Kč, pí Hrušková Klauďie, 150 Kč a p. Rejchrt Oldřich, 100 Kč.

Za region Praha děkuje vedoucí regionu Irena Malinská

Redakční rada a redaktorka děkují všem regionům za došlá přání k Vánocům a do nového roku a přeji též hlavně zdraví, štěstí a úspěchů do roku 2008 a těší se na další spolupráci

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 000000-1937591369/0800. Čs spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23. 1. 2008